

Záliby

Tvorba z let 1961 - 1965

Záliby

V 60. letech jsem se velmi intenzivně věnoval uměleckým směrům, které se zhmotnily v próze, povídkách a divadelních a filmových scénářích, poézii, psaní cestopisů, esejí. Řadu těchto literárních pokusů zazněly ve hrách, které uvádělo na různých jevištích v Praze i v Čechách (Škodův palác v Jungmannově ulici, palác Dunaj, scéna na Můstku, Žižkovské divadlo, Žofín, Lucerna a jinde). Málo chybělo a Jiří Váchal nás dostal do Národního divadla, před tímto řada z nás odstoupila. Zkoušeli jsme v Agitačním středisku v Opletalově ulici (Klas). Vystupovali jsme pod jménem Literárně HUdební Kolektiv, což ve zkratce LIHUKO znělo zpit'arsky, proto jsme zvolili jméno THE BEATNIKS, což zase znělo podezřele a navíc to bylo anglicky. Takže se tolerovalo BEATNICI.

Zveřejňuji některé ukázky mé tvorby (básně, texty písní, povídky, scénáře, ukázky textů). Nepopírám, že jsme byli ovlivněni hlavně Sputniky, kde zpíval můj bratranec Zdeněk, rádiem Luxembourg, Semaforem a některými beatovými skupinami (jako Big Beat Krystal, Komety a jiné). Podobnost je čistě náhodná. Taková byla doba. Ze zahraničí kromě zmíněného rádia jsme inklinovali k beatnickému hnutí, i když velmi z povzdálí. To jsme nechávali na jiných. To bychom asi nedostudovali ani SVVŠ...

Při psaní textů dialogů a scénářů jsem spolupracoval s Pavlem Havránkem.

Zde ještě zmíním, že jsme s Pájou Havránkem a Frantou Zítou natočili podle scénářů několik grotesek a měli jsme spadeno i na další témata. Úspěšný byl Masyťuch na plovárně a Masyťuch u kostela. tyto filmy jsem předložil při zkouškách na FAMU, kde jsem chtěl studovat po středoškolském studiu produkci. Filmy odvezl Franta do Kanady při své emigraci a nedávno je objevila jeho žena na půdě jejich domu v Torontu. Objeví se i kopie nahrávek Beatníků, jejichž originály mi ukradl zloděj i se Sonetem Duo z chaty v Potočinách...? Zázraky se dějí. Doplnuji, že hudbu k mým textům složil Jaroslav Bohdal, náš kytarista. Tyto písně zazněly, ale nahrávky se neuchovaly, ani amatérské.

Tvorba se soustředila do let 1961 – 1965.

ZPOVĚĎ SNU (text k písni)

Hrál jsem si já s modrým míčem,

zamykal jsem žlutým klíčem,

měl jsem já však jednu vadu,

nechal jsem sen v kapse medu.

Zásmál jsem se a pak padl

do vitriny z tvého bolu,
nevěděl jsem, jak se stalo,
že jsem uprch' rychle dolů.

Refrén: Ovládl jsem se tím bolem,
 utek' před ním ven,
 tam ho zašláp' chybným krokem,
 hned se zjevil sen.

UPRCHLICE (báseň)

Když se osamělý procházím
rád bych se dozvěděl, co je s naší láskou ...

Mám proto být tak silný
a když se procházím, myslím na tolik věcí.

Když všechna naše srdce byla mladá,
máme nejvyšší vrcholek vzduchu.

Procházím se v dešti parkem,
a necítím žádnou bolest.

Mé jediné přání: vy jste byli zde
vedle mne

na konci této propasti

Rád bych věděl, věděl, věděl,
 proč, proč, proč... ona je uprchlík
rád bych se dozvěděl, kde bude meškat má malá
má uprchlice.

Závěrečný monolog ke hře „Přejdi pravěk“

Jmenuji se beatnik.

Jinak mi též říkají zbitá generace neboli beat generation. Prý jsem literární odnož americký mládeže a prý svůj odpor k mešťácky otupělé společnosti a svou hrůzu z perspektivy atomové války vyjadřuju odmítáním, konvencí, výstřednostmi v obleku a v chování a v odpovědnosti.

Je to pravda, říkají to o mě.

Prý holduju beatu tj. výraznému, prudkému rytmu. To snad jediný je pravda. To před tím, vůbec ne a to za tím? No tohle: chci maximálně prožít, zachytit přítomný okamžik, jsem v neustálém vytržení, do něhož se přivádím šílenou jízdou autostopem, ale jinak. Drogy, alkohol, sex? Ne!

To už vůbec není pravda. Snad když mám před maturitou, tak si vezmu jen turka a ještě slabého. A to je vše.

Proč jsem beatnik, hraju hudbu, která se tak jmenuje, tak proto, a ne pro to druhé.